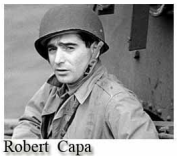
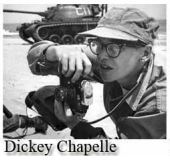
Διατηρώ έναν βαθύ σεβασμό, στολισμένο με μεγάλη δόση θαυμασμού για όσους και όσες ασκούν το λειτούργημα του πολεμικού ανταποκριτή. Και όταν λέμε πολεμικό ανταποκριτή, δεν εννοούμε εκείνους που προσέρχονται στις ενημερώ σεις των στρατηγείων ακούγοντας ανακοινώ σεις, ανάμεσα από μπουφέδες και φιλοφρονήσεις με αξιωματικούς.

Robert Capa

Dickey Chapelle

Γιάννης Μπεχράκης

Εννοούμε όσους βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του πυρός, ή ακόμα χειρότερα εκείνους που βιώνουν την παράνοια του πολέμου με ασαφές το κυρίαρχο θέμα των ελεγχομένων εδαφών. Αν λοιπόν υποτεθεί οτι ο Ernest Hemingway υπήρξε από τους πιονέρους σε κάτι τέτοιο, την παράδοση θα συνεχίσει ο Robert Capa, αλλά σιγά – σιγά το φωτοστέφανο της δημοσιότητας θα αρχίσει να κατανέμεται, πάνω από τους όλο και πιο πολλούς που έφταναν, στα φονικά που ξεσπούσαν απανταχού στον πλανήτη.

Η Dickey Chapelle, πνεύμα ανυπότακτο, είναι άλλη μια περίπτωση. Αφού αντίκρισε το αίμα στην Ιβοζίμα και στην Οκινάουα μέτρησε τα τελευταία δευτερόλεπτα της ζωής της, αντικρίζ οντας το χώμα του Βιετ Ναμ
με τη καρωτίδα κομμένη από θραύσμα νάρκης, τον Νοέμβριο του ‘65. Είχε γεννηθεί πριν 46 χρόνια στο Milwaukee του Wisconsin των Η.Π.Α. και είχε βιώσει μια περιπετειώδη, τρικιμιώδη, έντονη ζωή.

Η πρόσφατη κινηματογραφική μεταφορά της ζωής της, γεννημένης στην Αστόρια της Νέας Υόρκης, Marie Colvin (a private war) που χάθηκε τον Φλεβάρη του '12, στο σφαγείο της Χομς στη Συρία, και αυτή στα 46 της, μας θύμισε το αλλόκοτο αυτό επάγγελμα και την περίεργη έλξη που ασκεί ο θανάσιμος κίνδυνος στους λειτουργούς του.

Λαμπρός εκπρόσωπος αυτής της φυλής των ρεπόρτερς και ο Γιάννης Μπεχράκης. Γλύτωσε από τα πυρά των καλάσνικωφ στη Σιέρα Λεόνε, αδιαφόρησε για το μολύβι που ταξίδευε άναρχα γύρω του μια ολόκληρη ζωή, αποτύπωσε το δράμα της προσφυγιάς. Δεν κατάφερε

να ξεφύγει από τον καρκίνο που έκοψε το νήμα της ζωής στα 59 του.

Αυτό που κανείς και τίποτα δεν μπορεί να του στερήσει, είναι η περιουσία που μας αφήνει. Το αν θα μπορέσουμε να εκτιμήσουμε αυτή την κληρονομιά, που αποτυπώνει την βαρβαρότητα, την απανθρωπιά και την σκληρότητα ενός παράλογου πλανήτη είναι δικό μας θέμα. Εκείνος εκπλήρωσε το στόχο του. Υπήρξε άλλος ένας κρίκος σε μια θαρραλέα, μέχρι παρεξηγήσεως, αλυσίδα.

Μια υπόκλιση για ότι μας άφησε, και άλλη μια για το θάρρος του να ντύσει με εικόνες τα σκοτεινά μονοπάτια της ανθρωπότητας.

Δεν έκαμε όμως μόνον πολεμικό ή προσφυγικό ρεπορτάζ. Κάλυπτε τα πάντα. Ακόμα και Δ.Ρ.Α. όπως εδώ προ δεκαπενταετίας, στην Λιλαία τον Μάιο του ’04.

Ο **Τάσος** Αρωνίτης σημειώνει πως, «*οι φωτογραφίες του Γιάννη Μπεχράκη περιγράφουν χωρίς να υπαινίσονται και θα μας συγκινούν πάντα γιατί τα σημαντικά συνέβαιναν μέσα κι έξω από το κάδρο του. Οπως ο συγγραφέας βλέπει μέσα του για να γράψει, έτσι κι ο Γιάννης έβλεπε έξω αναζητώντας πάντα το υψιπετές.*

Στα Προπύλαια συναντηθήκαμε για τελευταία φορά, το '17. Είχαμε κάτι κοινό και

μιλήσαμε γι' αυτό. Το αίμα του πρόσφυγα γιατί η γιαγιά κι ο παππούς του έφυγαν από την Σμύρνη το 1922 όπως κι ο πατέρας μου επτά ετών τότε με τους γονείς του. Ηταν, θυμάμαι, φορτισμένη συγκινησιακά συνομιλία. Πάντα ανήσυχος, αεικίνητος , παρών όχι μόνο στους πολέμους και στο μεταναστευτικό αλλά και στα γεγονότα της καθημερινότητας.»

Ιδού και η αφήγηση για τούτη την εικόνα. Με το κλικ του Δημήτρη "studio" 14 Καπνόριζα

Βρεθήκαμε τυχαία στο ράλυ Ακροπολις του 2005 σε μια ειδική οπου είχε ένα άλμα δίπλα σε ένα μικρό κτίσμα στη μέση του πουθενά, στο μέγεθος ντουλάπας. Πήγα καθυστερημένος ως συνήθως και προσπάθησα να αποφύγω το γκρουπ των φωτογράφων ψάχνοντας για μια άλλη θέση που να έχει ενδιαφέρον. Βρήκα λοιπόν μια που ήταν γεμάτη αγκάθια, είχε και απαγορευτικό. Περίμενα να ξεκινήσει η ειδική και πήγα «χώθηκα» και τσουπ βρέθηκα δίπλα στο Μπεχράκη.

Στρώσαμε τα γιλέκα πάνω στα αγκάθια, ξαπλώσαμε δίπλα - δίπλα περιμένοντας να περάσει ο πρώτος. Αμέσως ήρθε ένας από την οργάνωση και μας είπε να φύγουμε. Σαν να είμασταν συνεννοημένοι απαντήσαμε κάτι ευγενικά και παραμείναμε εκεί. Το άλμα δεν ήταν κάτι το φοβερό, οπότε τράβηξα αυτό που θεώρησα σημαντικό. Τον Γιάννη Μπεχράκη καθώς ο ίδιος φωτογράφιζε αγωνιστικά να πετάνε πάνω από αγκάθια. Στο τέλος συστηθήκαμε ανταλλάξαμε στοιχεία για να του στείλω τις φωτό και φύγαμε. Εγώ για την επόμενη ειδική και αυτός με το καπέλο από τη καταιγίδα της έρημου και τα παράσημα του reuters, έφυγε γιατί κάπου εκεί πιο πέρα τον περίμενε ένα Pulitzer.

επί του προσωπικού:

Τον είχα γνωρίσει τον Δεκέμβρη του 2000. Είχε έρθει στο περιοδικό και του είχε κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα και πολυσέλιδη συνέντευξη ο Βασίλης Παπαδόπουλος. Δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος ο Γιάννης Μπεχράκης. Ούτε στο τρόπο που εκφραζόταν, που συνομιλούσε, που περίεγραφε. Δεν θα μπορούσε εξάλλου να ήταν. Βρήκα την εικόνα καθώς και το ληντ του κομματιού.

Δώδεκα παρά τέταρτο, κατά πώς μαρτυρά το επιτοίχιο ρολόι. Δευτέρα 18 του δωδέκατου μήνα του 2000. ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ, επιμένει με κόκκινα γράμματα η γιρλάντα έξω από το γραφείο. Ο Γάννης Μπεχράκης στα σαράντα του, ήδη αποτυπώνει περισσότερο από μια δεκαετία τις δίνες των καταστροφών.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κάθε εικόνα και μια ιστορία

Εμείς εδώ πολεμάμε για την πατρίδα μας. Εσύ τι τρέλα κουβαλάς; Ο Γιάννης Μπεχράκης, γνωστός Φωτογράφος του Reuters, ξετυλίγει το μίτο της ιστορίας που κρύβεται πίσω από κάθε εικόνα και δίνει τη δική του άποψη για τη σχέση αυτοκινήτου και Φωτορεπορτάζ καθώς και για το ανθυγιεινό αυτό επάγγελμα.